

ת"פ 36960/03/18 - מדינת ישראל נגד ל פ

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 36960-03-18 מדינת ישראל נ' ל פ

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: ל פ

בשם המאשימה: עו"ד מיקי ברגר - תביעות מרכז

בשם הנאשם: עו"ד דני גרינברג

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

כתב האישום

1. הנאשם וגב' י פ (להלן: המתלוננת) הם בני זוג לשעבר ולהם שלושה ילדים משותפים, ל"פ, ב"פ, א"פ (להלן: הילדים). בהתאם להסדרי הראייה בין הנאשם והמתלוננת, הילדים שוהים פעמיים בשבוע במחיצת הנאשם, מסיום יום הלימודים בבית הספר ועד השעה 20:00. במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד הנאשם כנהג אוטובוס בחברת "דן". ביום 4.12.17 התווכחו הנאשם והמתלוננת במסרונים על רקע הסדרי הראייה. בהמשך בשעה 14:30 לערך התקבלה שיחה במכשיר הטלפון של הילדה ב"פ (להלן: הילדה) מאת חברתו של הנאשם. בתגובה לקחה המתלוננת את מכשיר הטלפון, קיללה את חברתו של הנאשם ואמרה לה שלא תתקשר יותר לילדיה.

כעבור מספר דקות התקשר הנאשם למכשיר הטלפון של הילדה, ואמר לה כי המתלוננת "מזדיינת עם אלון".

עמוד 1

הוא ביקש מהילדה להעביר את מכשיר הטלפון למתלוננת, ומשזו ענתה לשיחה החל הנאשם לצרוח ולאיים עליה באומרו "אני אזיין אותך, אשבור לך את הראש, ואשבור לל"פ את הרגליים, את תשבי על הילדים שבעה, ואמא שלך תשב עלייך שבעה". עוד קילל את המתלוננת באומרו כי היא "זונה בת זונה", וכי "לא אכפת לו לשבת בכלא העיקר שיראה את הילדים ואת המתלוננת בקבר", וכן איים כי יעצור את האוטובוס, יוריד את נוסעיו ויבוא להרביץ למתלוננת ולילדים באמצעות הפטיש לניפוח חלונות.

בגין אמירות אלו מיוחסת לנאשם עבירת אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מענה הנאשם לכתב האישום

2. הנאשם אישר כי היה אמור לאסוף את הילדים ביום האירוע בהתאם להסדרי הראייה, וטען כי לא עשה כן מכיוון ש"קרה לו משהו בעבודה". הוא התייעץ עם עו"ד שאמרה לו שאם איננו לוקח אותם, הוא מחויב לדאוג לכלכלתם, ולפיכך ביקש מחברתו מרי (כנראה נרשם בטעות, בהמשך קרויה מ, וכך תכונה להלן) ליצור קשר עם הילדה. שיחת הטלפון של מ עם הילדה מוקלטת, ובמסגרתה ביקשה מ לברר איזה אוכל להביא לילדים, כשברקע נשמעת המתלוננת צועקת "מי זאת, מי זאת". בשונה מהאמור בכתב האישום, המתלוננת פנתה בשיחה טלפון נפרדת אל מ, קיללה אותה נמרצות ואיימה עליה לבל תתקשר עוד לילדיה, אחרת תתלונן עליה במשטרה. גם שיחה זו מוקלטת.

3. בניגוד לאמור בכתב האישום, הנאשם התקשר ושוחח 4 פעמים עם הילדה, רצף מצטבר של 10 דקות שיחה בתוך כ- 20 דקות, ובסופה של השיחה הרביעית שוחח עם המתלוננת. הנאשם כפר בטענה כי איים על המתלוננת, וטען כי אמר לה שיתקשר למשטרה להתלונן על עבירות שביצע בן זוגה של המתלוננת בילדה. בתום השיחה הרביעית אכן התקשר הנאשם למוקד 100. שיחה זו לא הובאה כחלק מראיות המאשימה, למרות פניות של הסנגור למאשימה.

ראיות הצדדים

4. בפתח ישיבת ההוכחות הראשונה הודיע ב"כ המאשימה כי הוחלט לוותר על שמיעת עדי התביעה 3, 4 (הילדה ו- ל"פ). מטעם המאשימה העידו המתלוננת, בן דודה שלמה גל (להלן: שלמה או שלומי) שנכח בביתה במועד הרלוונטי, וחוקרת שביצעה מספר פעולות בתיק וגבתה את הודעותיו של הנאשם ואחת מהודעותיה של המתלוננת. הנאשם העיד להגנתו. כן הוגשו מוצגים מאת שני הצדדים. לא מצאתי להפריד בין תיאור תוכן העדויות וטיעוני הצדדים, לבין הערכת המימנות וקביעת ממצאים, שיתבררו כולם בפרק הדיון.

דיון

המתלוננת

5. פניית המתלוננת למשטרה החלה בשיחת טלפון למוקד 100 (דיסק ת/5 ותמליל ת/4). בשיחה הודיעה המתלוננת כי הנאשם "התקשר שהוא בדרך לכאן להרביץ לי, הוא איים עליי שהוא רוצה להרביץ לילדים, הוא אמר שהוא יישב עליי בית סוהר, עליי ועל הילדים...בגלל שהחברה התקשרה אליי ואני ביקשתי שהיא לא תתקשר, אני לא רוצה שום קשר, שלא תתקשר...". (אמר) שהוא בא להרביץ לי ולילדים, שהוא ירצח אותי ואת הילדים...הוא נהג אוטובוס, הוא אמר שהוא יוריד את הילדים...הילדה מסכנה במרפסת פוחדת שהוא באמת יבוא להרביץ לי...יש באוטובוס את המפתח שוודי הזה ופעם הוא בא להרביץ לי עם זה, אני רק פוחדת שהוא לא יבוא עוד פעם להרביץ לי עם זה..."

6. בעקבות התלונה מיום 4.12.17 הגיע סייר לבית המתלוננת (הוגש דו"ח פעולה - ת/3). מהדו"ח עולה כי הסייר פגש את המתלוננת בדירתה, כשבמקום נכחו שלושת ילדיה ובן דודה שעסק בצביעת דירתה. המתלוננת מסרה לסייר כי הנאשם שוחח עם הילדה ובמהלך השיחה הנאשם והמתלוננת התווכחו, והוא איים עליה שיזיין אותה, יהרוג אותה ויעשה את הבן הגדול שלהם נכה. המתלוננת נשמעה מפוחדת ובוכיה והונחתה להגיע לתחנת המשטרה כדי להגיש תלונה.

7. באותו היום בשעה 17:09 נגבתה הודעתה של המתלוננת (נ/1). המתלוננת סיפרה כי הנאשם אמר היה לקחת את הילדים בהתאם להסדרי הראייה, אבל לא רצה, והיא דרשה ממנו שיביא לילדים אוכל או כסף, הכל במסרונים (לא הוגשו). בשעה 14:30 לערך בזמן שישבה עם הילדים לאכול קיבלה הילדה שיחת טלפון מחברתו של הנאשם, שאמרה לילדה שהיא תביא לה אוכל, בניגוד לסיכום בין המתלוננת והנאשם שהחברה לא מתקשרת לילדים. "ואז אמרתי לחברה שלא תתקשר, ואז היא התחילה לקלל, אז קיללתי אותה וניתקנו את השיחה. לאחר כ 10 דקות התקשר לטלפון של הילדה והתחיל לצעוק לה, ואמר לה שאמא שלך לא רק מזדיינת עם עובד, היא גם מזדיינת עם אלון, ובגלל זה התגרשנו, ואז הילדה אמרה לו שהוא משקר והיא לא רוצה להיכנס בזה וזה לא מעניין אותה ואמר שתשמעי את זה בכוח, שתביא לו את הטלפון של עובד שהוא היה החבר שלי והילדה לא רצתה, ואז הוא אמר לה שהוא יילך למשטרה ויגיש תלונה על עובד שהוא נוגע בה ומקלח אותה, אז שמעתי אותה אומרת מספר פעמים לא רוצה, ואז הוא ביקש שהילדה תעביר את הטלפון לי, לקחתי את הטלפון, ואז ל התחיל לצרוח ולהגיד לי "אני אזיין אותך, ואשבור לך את הראש, ואשבור לל"פ את הרגליים, ואת תשבי על הילדים שבעה ואמא שלך תשב עלייך שבעה" והתחיל לקלל את אמא שלי שהיא זונה בת זונה, ולא אכפת לו לשבת בכלא העיקר שיראה את הילדים ואותי בקבר, ואמר שהוא עוצר את האוטובוס, מוריד את הנוסעים ובא להרביץ לנו עם הפטיש של החלונות ולעשות את מה שהוא איים".

לשאלת החוקרת מי נכח בעת השיחה השיבה כי שלומי והילדים היו בבית. היא סיפרה כי היו מקרים בעבר, ולשאלה האם השיחה מוקלטת השיבה "לא כי הוא התקשר לטלפון של הילדה ואין לה שיחות מוקלטות".

8. המתלוננת היא עדת התביעה המרכזית, וכתב האישום מבוסס על גרסתה, אשר אמורה הייתה להיתמך בעדותו של שלומי, לאחר שכאמור המאשימה החליטה לוותר על עדויותיהם של שניים מהילדים - הילדה ו- ל"פ. המשקל הרב שביקשה המאשימה לייחס לעדותה של המתלוננת, מחייב בחינה זהירה ויסודית של גרסתה.

9. בטרם נבחן את עדותה של המתלוננת אומר כי האזנתי מספר פעמים לשיחת הטלפון בין מ לילדה, שיחה אותה יזמה מ, ולשיחת הטלפון בין המתלוננת לבין מ, שיחה אותה יזמה המתלוננת. השיחות הוגשו כמוצג נ/5. בניגוד מובהק לטענות המתלוננת בפנייתה למוקד 100 (ת/4, ת/5) ובהודעתה מיום האירוע (נ/1), נראה כי מהלך העניינים היה שונה

מכפי שתיארה:

א. מ שוחחה עם הילדה בעוד המתלוננת צועקת ברקע, באופן ששלומי לא יכול היה להתעלם ממנו, ואכן לא התעלם כפי שמתברר בשיחה השנייה.

ב. הילדה לא העבירה את מכשיר הטלפון למתלוננת.

ג. המתלוננת יזמה שיחה למ, קיללה אותה קללות נמרצות ואיימה כי תפנה למשטרה אם זו תתקשר לילדיה, והכל בצרחות, כשתגובתה היחידה של מ, בקול שקט, הייתה כי שאלה את הילדה מה הם (הילדים) רוצים לאכול, מבלי שמ השמיעה כלפיה קללה כלשהי, אפילו לא בתגובה ספונטנית להתפרצות האלימה והמכוערת של המתלוננת כלפיה.

בתחילת ההקלטה, בטרם השיבה מ למתלוננת, נשמעת שיחה בה שומעים את המתלוננת (צועקת): "היא תסתיר ממני?", שלומי נשמע מנסה להרגיע אותה ומשיב לה: "היא לא מסתירה (המשך לא ברור)" ועל כך משיבה המתלוננת (בצעקה): "נראה לך?". מייד בהמשך החלה המתלוננת לגדף את מ.

10. כבר מנתונים אלה מתגלה חוסר מהימנות בגרסתה של המתלוננת, אשר טענה כי שוחחה עם מ לאחר שהילדה העבירה אליה את מכשיר הטלפון, כלומר, לא סיפרה שיזמה שיחה אל מ, ונוסף על כך סיפרה בהודעתה כי "אמרתי לחברה שלא תתקשר, ואז היא התחילה לקלל, אז קיללתי אותה וניתקנו את השיחה", מה שעומד בסתירה של ממש לממצאים המוקלטים.

11. עדותה של המתלוננת לפני העלטה אף היא סתירות לא מעטות, באופן שמקשה עליו ליתן אמון בגרסתה. אמנם, בעדותה סיפרה כי יצרה קשר עם מ, צעקה עליה וקיללה אותה, אלא שזה היה מעין מקצה שיפורים, בעקבות הודעה נוספת שמסרה המתלוננת במשטרה ביום 20.2.18 (נ/2), לאחר שעומתה עם השיחות המוקלטות בין מ לילדה ובינה לבין מ, מה שלכאורה לא הותיר בידה ברירה אלא לאשר את תוכן ההקלטות.

12. המתלוננת סיפרה בחקירתה הראשית כי הנאשם התקשר אליה, החל לקלל אותה ולאיים עליה, והעידה כי השיחה התבצעה "על ספיקר, גם דוד שלי שלומי שמע" (פרוטוקול עמוד 11 שורה 6). בחקירתה הנגדית נשאלה האם סיפרה לחוקרת, באיזו מהודעותיה, כי השיחה בינה לבין הנאשם בוצעה ברמקול, והשיבה "ברור, מהתחלה הודעתי שהשיחה הייתה על רמקול, ושדיברתי עם מ השיחה הייתה על רמקול שהילדים ישמעו שאין לה מה לדבר עם הילדים שלי. הילדים שלי יודעים הכל" (פרוטוקול עמוד 13 שורות 13-16). כשעומתה על ידי הסנגור עם העובדה שבשום שלב לא סיפרה שהשיחה הייתה על רמקול (שיחה למוקד 100, שיחה עם הסייר, שתי הודעותיה במשטרה) השיבה ש"אולי לא שאלה (החוקרת - ג"א)". המתלוננת עומתה עם העובדה שבסוף הודעתה הראשונה (נ/1) נשאלה האם השיחה מוקלטת והשיבה בשלילה, "כי הוא התקשר לטלפון של הילדה ואין לה שיחות מוקלטות", כלומר, גם אז לא טרחה לומר שהשיחה נשמעה על ידי שלומי והילדים ברמקול, וחזרה על טענתה כי "מי ששאל אותי עניתי שכן, שמעו אותי ברמקול".

(פרוטוקול עמוד 13 שורות 17-26).

13. בניגוד לדברי המתלוננת בעדותה, הפעם הראשונה בה נשמעה גרסתה כי השיחה בינה לבין הנאשם בוצעה ברמקול, הייתה בעדותה לפניי. לא ניתן לפטור זאת בכך שהמתלוננת לא נשאלה בחקירתה במשטרה "ברחל בתך הקטנה" האם השיחה בוצעה ברמקול. נתון כה מהותי להוכחת גרסתה של המתלוננת, ניתן היה לצפות כי תעלה ביוזמתה. ככל שלא עשתה כן, הרי מרגע שנשאלה על ידי החוקרת האם השיחה עם הנאשם הייתה מוקלטת, שאלה שמטרתה אחת - לברר האם יש הוכחה לתוכן השיחה פרט לגרסת המתלוננת, חזקה עליה כי תספר שהיו עדים ששמעו ברמקול את דברי הנאשם, לו אכן כך היה. אי מסירת פרט זה בהודעותיה של המתלוננת מהווה נתון נוסף שיש בו להחליש את מהימנותה.

14. המתלוננת העידה כי כלל לא ידעה שהנאשם שוחח עם הילדה "כי הוא התקשר אליי, אני לא שמעתי שהוא דיבר עם הילדה, אולי הוא דיבר איתה בחדר. פעם ראשונה עכשיו שאני שומעת שהוא דיבר עם הילדה. הוא יכול לדבר איתה זה אבא שלה. ש. כלומר מה שאת אומרת עכשיו שלא ידעת שהוא התקשר לילדה. ת. כן" (פרוטוקול עמוד 14 שורות 5-8). עדותה זו של המתלוננת עומדת בסתירה לגרסתה בהודעתה (נ/1) לפיה הנאשם שוחח עם הילדה, ביקש כי תעביר את הטלפון למתלוננת, ואז החל לצרוח ולאיים עליה.

15. המתלוננת עומתה על ידי הסנגור עם הודעותיה במשטרה שהוצגו לעיונה, ואז שינתה את גרסתה והודתה כי שמעה שיחת טלפון בין הנאשם לבין הילדה (פרוטוקול עמוד 14 שורות 12-25).

אלא שאז המתלוננת שינתה שוב את גרסתה, והתעקשה כי הנאשם התקשר אליה (מה שאיננו מדויק, ראו בהמשך) לאחר השיחה שלה עם מ, ורק לאחר מכן שוחח עם הילדה. המתלוננת הלכה והסתבכה בתוך גרסה פתלתלה (פרוטוקול עמוד 15 שורות 1-26). גם בהמשך חקירתה הנגדית התעקשה המתלוננת כי שיחת הטלפון המאיימת בוצעה למכשיר הטלפון שלה (עמודים 16-17 שורה 4).

16. המתלוננת עומתה על ידי הסנגור עם גרסתה (נ/1) לפיה מ קיללה אותה ורק בעקבות זאת קיללה את מ, והמשיכה להסתבך באמירות לא מדויקות "ש. "ואז היא התחילה לקלל אז קיללתי" אמרת את זה אם זה רשום. ת. כן. אם אמרתי אז כן. ש. נכון ששיקרת במעמד הזה בתיאור הדברים. ת. לא. ש. אני אומר לך - אחד שהיא בכלל לא קיללה. ת. יכול להיות שהיא לא קיללה, אני מהעצבים שלי התחלתי לקלל. גם יש את ההשמעה שקיללתי אני מודה שקיללתי. ש. שאת אומרת היא התחילה לקלל. ת. אז אולי הם טעו. גם במשטרה אמרתי שאני התקשרתי ואני קיללתי" (פרוטוקול עמוד 17 שורות 8-16).

17. בהמשך חקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת על תוכן השיחה בינה לבין הנאשם, ונשאלה על איומים מפורשים שהנאשם הטיח בה, לטענתה, הם האיומים המיוחסים לנאשם בכתב האישום (פרוטוקול עמוד 22 שורות 21-31). כפי שנראה בהמשך, האיומים המפורשים שהובאו בעדותה של המתלוננת אינם נתמכים בעדותו של שלומי.

18. בסיום עדותה הוצגו למתלוננת שתי תלונות קודמות שהגישה נגד הנאשם, בהן סיפרה כי הותקפה, ואישרה כי התלוננה נגדו. ב"כ הנאשם עימת אותה עם העובדה ששתי התלונות נסגרו, האחת מחוסר ראיות והאחרת מחוסר אשמה, והגיש מסמכים רלוונטיים לעניין סגירת אחת התלונות מחוסר אשמה (תלונת הנאשמת - נ/3, סגירת התיק - נ/4). ב"כ המאשימה אישר בהגינותו כי מסמך נ/4 הוא סגירת התיק נ/3. עיון בתלונת המתלוננת נ/3 מגלה סדרת אירועי אלימות שייחסה לנאשם. קבלת עמדת הנאשם לשינוי עילת סגירת התיק לחוסר אשמה - אין לה אמנם השלכה ישירה על התיק דנן, שכן בכל מקרה על בית המשפט לבחון ממצאי מהימנות ללא קשר לאירועים קודמים, אך יש בכך ללמד כי באותו מקרה הגיעה פרקליטות המחוז למסקנה שהתלונה איננה מוצדקת.

19. בטרם נגיע לעדותו של שלומי, נפנה לפלט שיחות יוצאות של הנאשם, שהוגש כמוצג נ/6, וממנו עולה כי במועד האירוע ביצע הנאשם 4 שיחות טלפון לילדה, בין השעות 15:31 - 15:49, שיחות שארכו פרק זמן מצטבר של כ- 8 דקות, אף שיחה יוצאת אל המתלוננת, ושיחה למוקד 100 בשעה 15:52 שארכה כ- 1:30 דקות. מכאן, גרסתה של המתלוננת בעדותה לפניי, עליה עמדה בתוקף לכל אורך חקירתה הנגדית, כאילו הנאשם התקשר אליה כדי לאיים עליה, איננה נכונה. כעובדה - הנאשם לא התקשר אל המתלוננת.

שלומי

20. שלומי אישר כי ביום האירוע שהה בביתה של המתלוננת על מנת לצבוע את הדירה. בחקירתו הראשית סיפר על ההתרחשות: "אז הגיעה שיחת טלפון שהוא התקשר, הוא דיבר עם הילדה ואמר לה תני לי את אמא והתחיל לקלל ולצעוק יא בת זונה. לפני זה הייתה שיחה (של) הילדה עם החברה של ל, ואז י לקחה את הטלפון ואמרה לה אל תתקשרי יותר לילדה שלי, אין לך קשר אליהם, אל תדאגי להם לאכול את לא מי שצריכה לדאוג לה לאכול. לאחר מכן ל התקשר לטלפון של הילדה. השיחה הייתה על רמקול ופשוט החל לצעוק לה יא בת זונה יא שרמוטה, תגידי לחבר שלך לעובד שיצא מהבית, אני אבוא ארצח את שניכם. זה בגדול מה שהיה" (פרוטוקול עמוד 27 שורות 2-7). הוא סיפר כי בזמן השיחה המרחק בינו לבין המתלוננת היה כמטר, כי הוא זה שהמליץ לה להתקשר למשטרה, וכשהתבקש להיזכר במלל המדויק השיב: "המלל הספציפי זה היה "יא בת זונה, יא שרמוטה, יא זבל, יא מוצצת, תגידי לחבר שלך עובד שיעוף מהבית, אני בדרך לרצוח אותך ואותו, אני אהרוג את שניכם אני אשב עליכם מאסר" (פרוטוקול עמוד 27 שורות 10-24).

21. כבר בחקירתו הראשית של שלומי נתגלו מספר אי דיוקים המפחיתים מהמהימנות שניתן לתת לגרסתו:

א. שלומי סיפר כי השיחה בין המתלוננת ומ נעשתה לאחר שי לקחה את הטלפון מהילדה, בדיוק כפי שסיפרה המתלוננת. אלא שמההקלטה (נ/5) אנו יודעים שלא כך התרחשו הדברים. רק לאחר ששיחת הטלפון בין מ והילדה הסתיימה, יזמה המתלוננת שיחה אל מ.

ב. שלומי נשמע מתווכח עם המתלוננת בעניין הילדה ברקע פנייתה של המתלוננת אל מ, באופן שברור כי הוא מודע היטב לא רק לשיחה היזומה אל מ, אלא לתוכנה ולנסיבותיה, וניכר כי ניסה להרגיע את

המתלוננת.

ג. שיחת הטלפון של המתלוננת אל מ, כולה צרחות וקללות של המתלוננת כלפי מ, שיחה שלא תישכח בקלות. למרות זאת, בעדותו הראשית שלומי ביכר להציגה כשיחת נזיפה, לכאורה שקטה. אף מילה על קללות, אף מילה על צרחות.

22. למעשה, די באמור לעיל כדי להגיע למסקנה שלא ניתן לקבוע ממצאי עובדה על סמך עדותו של שלומי. הקשיים הנ"ל מצאו ביטוי גם בחקירתו הנגדית של העד: שלומי עמד על כך שהמתלוננת לא התקשרה למ (פרוטוקול עמוד 28 שורות 28-32); שלומי כפר בטענה ששמע את המתלוננת כועסת על הילדה בזמן השיחה עם מ, דבר שעולה מפורשות מהקלטת השיחה (פרוטוקול עמוד 29 שורות 8-10); שלומי לא ידע להסביר מדוע לא סיפר בעדותו הראשית על הקללות שהטיחה המתלוננת במ (פרוטוקול עמוד 30 שורות 9-12).

23. אשר לשיחת הטלפון בין הנאשם והמתלוננת, שלומי כלל לא שמע את הביטויים המיוחסים לנאשם בכתב האישום, למרות שעמד לדבריו מרחק של מטר אחד מהמתלוננת, והשיחה נשמעה ברמקול (פרוטוקול עמוד 27 שורות 22-24, עמוד 31 שורות 22-26, עמוד 32 שורה 25 - עמוד 33 שורה 1).

מסקנות עד כאן

24. מצאתי קושי ממשי ליתן אמון בעדותה של עדת התביעה המרכזית - המתלוננת, שעל דבריה מבוסס כתב האישום, וכך אף בעדותו של שלומי, שאמור היה לתמוך בגרסתה של המתלוננת. כמו כן, העדויות באשר לתוכן דבריו של הנאשם אינן מתיישבות האחת עם רעותה, חרף נוכחות השניים באותו החדר, מרחק של מטר-שניים זה מזה, ולמרות שהשיחה עם הנאשם נשמעה ברמקול, לטענתם.

לכאורה, בשלב זה יכולתי לסיים את הכרעת הדין, בקביעה כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה, להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר. עם זאת, אתייחס בקצרה לעדותו של הנאשם לפניי.

עדות הנאשם

25. כמו עדי התביעה, גם עדותו של הנאשם לא עשתה רושם מהימן במיוחד. למרות הכחשותיו, ניכר כי הנאשם פגוע מכך שהמתלוננת מצאה קשר זוגי, שאחרת לא ניתן להסביר את פנייתו למשטרה בטענה כי בן הזוג של המתלוננת פוגע בילדה, ללא תשתית של ממש לחשד זה. שיחת הטלפון המוקלטת בין הילדה לבין מ איננה תומכת בגרסתו של הנאשם שביקש ללמוד ממנה כי הילדה פגועה, ולא שוכנעתי בכנות כוונותיו של הנאשם שמצא לפתע לפנות למשטרה בתלונה. התרשמתי כי פעל כך כמעין נקמה במתלוננת, על רקע שיחת הטלפון המשפילה שערכה עם בת זוגו, מ.

עוד בעניין זה: הנאשם ניסה להציג את שיחת הטלפון למשטרה על רקע דאגתו לבתו, כשבאותה הנשימה לא קיים את חובותיו כאב כלפי ילדיו ופעל בניגוד להסדרי הראייה, לדבריו כדי להשתתף במשחק כדורגל במסגרת עבודתו. הנאשם הגדיל עשות ובדק עם עורכת דינו האם הוא מחויב לספק לילדיו ארוחת צהריים. רק לאחר שזו השיבה בחיוב, ביקש מחברתו לדאוג לכך.

26. הנאשם סיפר על ארבע שיחות טלפון עם הילדה, אישר כי במסגרת השיחה האחרונה ביקש לשוחח עם המתלוננת, אז הטיח בה האשמות כלפי בן זוגה, והודיע לה שיתלונן במשטרה, כפי שאכן עשה. בצד זאת, הנאשם עמד על כפירתו באישום כי איים על המתלוננת.

27. כאמור, לא מצאתי את גרסתו של הנאשם כמהימנה, ואינני מאמין לכנות כוונותיו בתלונתו כנגד בן הזוג של המתלוננת. מאותו הנימוק, לא ניתן לשלול את האפשרות כי איים על המתלוננת, לאור כעסו על התנהגותה כלפי מ. אלא שבכך לא סגי - נטל ההוכחה על המאשימה, והיא לא עמדה בו.

תוצאה

28. אני מורה על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מהמיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז אדר א' תשע"ט, 21 פברואר 2019, במעמד הצדדים